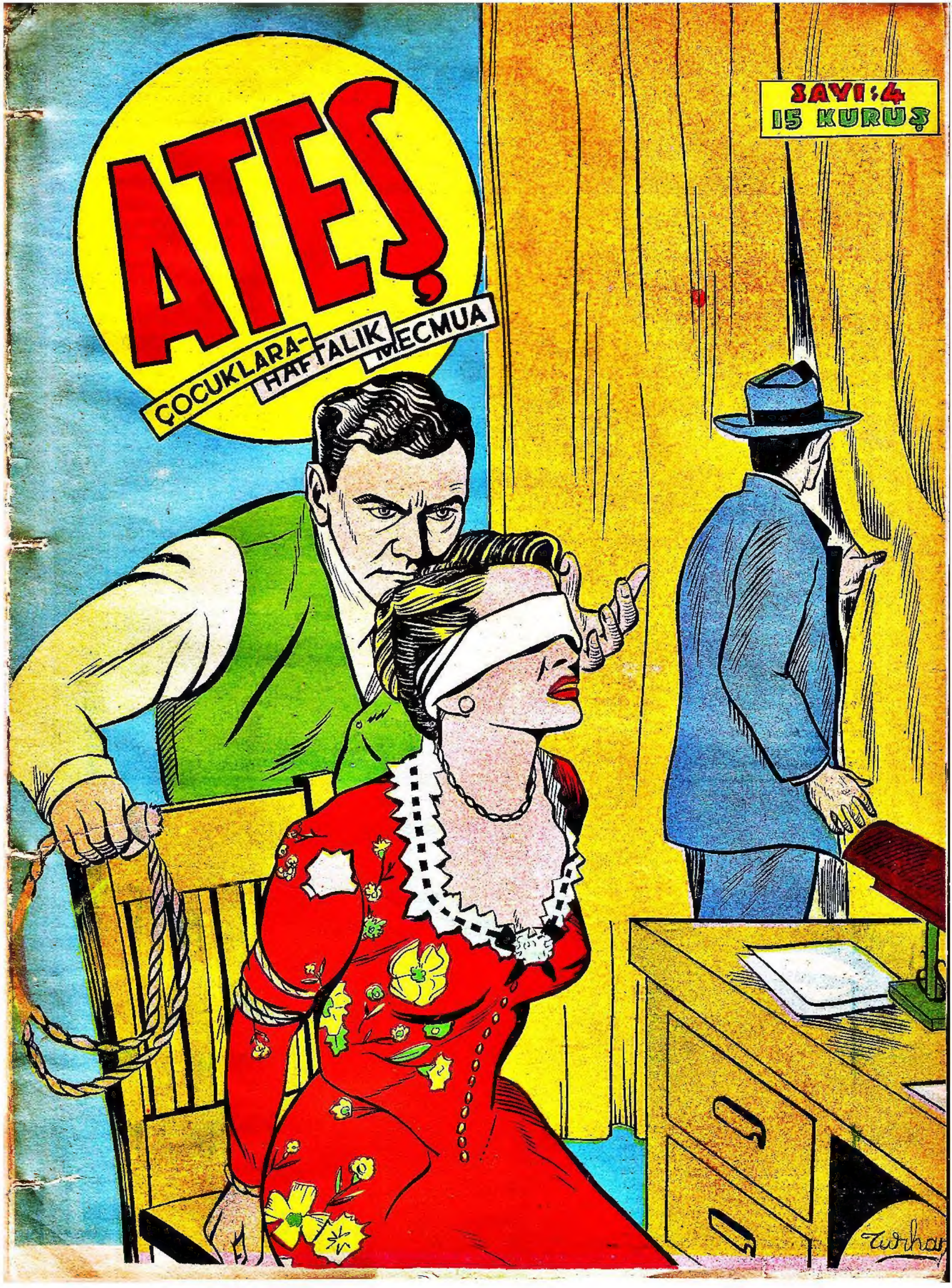
ATEŞ
ÇOCUKLARA-HAFTALIK MECMUA
SAYI: 4
15 KURUŞ

ESRARENGİZ Vaha

Tirenimiz Haydarpaşa'dan kalktıktan sonra kompartımandaki İngiliz mühendisi ile çabucak ahbab olmuş konuşmağa başlamıştık.

Laf döne dolaşa Mısır'daki İngiliz - İtalyan harbine, oradan çöllere intikal etti. Arkadaşım birden düşünceye daldı. Sonra pürosundan bir nefes çekerek:

— Size başımdan geçen bir çöl vak'ası anlatacağım, dedi.

Sonra kalkarak başının üzerindeki fileden küçük bir çanta indirdi. İçinden birtakım fotoğraflar çıkardı. Bunların çoğu çöl manzaraları idi. İçlerinden bir tanesini ayırıp bana uzatarak:

— Bakınız... İşte size anlatacağım hikâyenin biricik şahidi, dedi.

Baktım. Büyük hurma ağaçlarının altında bir kulübe ile büyük bir taş binayı gösterir bir fotoğraftı bu.

Bana da merak olmuştu. İngiliz dostum pürosundan çektiği nefesin dumanlarını tavana doğru üfledi. Gözleri bu dumanlara takılı biraz düşündü ve hikâyesine başladı.

— Mühim bir inşaat için Kufra'ya gitmiştim. Küçük bir kervanla geri dönüyordum. İlk konağımız El Gief - Bired Dakar'dı. İkinci konağımız da Bired Dakar olacaktı. Bir öğleden sonra Bired'den kalktık. Kızgın bir güneş ortalığı yakıp kavuruyordu. Üç günlük bir yolculuktan sonra Mehemmes'e varacaktık.

Burayı geçtikten sonra yolumuz biraz düzelmiş ve sıcak ta azalmış olacaktı. İki gün yol aldıktan sonra üçüncü günü sabahı umulmadık bir hâdise ile karşılaştık. Bir kum tepesinin arkasından birdenbire bir hayvan çıktı. Durup bize baktı. Sonra geriye dönerek yine tepenin arkasında kayboldu. Bu bir çakaldı. Susuz bir havalide böyle bir hayvana rastlamamız çok garipti. Kervanımızdaki beyazlar hemen silâhlarını doğrultarak hayvanın kaybolduğu yere koşmak istediler.

— Durunuz, diye bağırdım. Muhakkak ki buralarda su olmalı. İhtimal ki buralarda biz Avrupalıların bilmediğimiz ve haritalarda görmediğimiz bir memba var.

Arkadaşlarıma acele acele bunu anlattım. Hepsi hak verdiler ve hayvanı takibe başladık. Bir, iki, üç saat... Kimbilir belki de daha çok uzun bir zaman gittik. Çakal da yorulmuş, süratini azaltmıştı. Kumlardaki izinden onu takip bizim için kolay oluyordu. Ben bir aralık haritamı açarak gittiğimiz mesafeyi tahminliyerek bulunduğumuz yeri öğrenmek istedim. Belki de Mısır hududuna yaklaşmıştık. Önümüzde bir kum tepesi çıkmıştı. Çakal bir iki sıçrayışta bu tepeyi aşarak yeniden kayboldu. Yanımızdaki yerlilerden birisi kum tepesinin üstüne çıktı. Şimdi olmuş gibi gözümün önünde, Yerlinin o andaki vaziyetini hiç unutamıyacağım. Adamcağız tepeye çıkmış, birden durmuş, sonra bize doğru dönerek deli gibi bağırmağa başlamıştı. Hemen devemi ileri sürdüm. Tepeye çıkınca ben de hayret içinde kaldım. Önümüzde dört beş kilometre uzunluğunda yemyeşil ve sık hurma ağaçlarile süslü bir vaha vardı. Ağaçların arasında da beyaz evler görünüyordu. Gözlerime inanmak istemiyordum. Burası neresi idi? Nerede idik? Siva çok uzakta olduğundan muhakkak ki burası Siva değildi.

Ellerimiz tüfeklerimizin tetiğinde vahaya doğru yavaş yavaş yürüdük. Ortalıkta ne bir insan ve ne de bir ses vardı. Güneş de alçalmağa başladığından gölgeler koyulaşmıştı. Garip bir sessizlik ve koyu gölgeler hepimize bir korku vermeğe başlamıştı.

Adamlarımı durdurdum. Yalnız başıma yürümeğe başladım. Sıcak memleketlere mahsus bir süratle güneş batmış, ortalık artık kararmıştı. Birden köpek ve çakal sesleri duydum ve köyde bir ışık gördüm. Tüfeğimi biraz daha sıkarak ışığa doğru yürüdüm. Ses, kapısı yarı kapalı bir binadan geliyordu. Kapıya yavaşça dokundum. Açıldı. İçeri girdim. Yere bir lâmba konmuştu. Etrafına dev gibi gölgeler saçıyordu. Lâmbanın biraz ilerisinde de bir ihtiyar oturmuş, güler bir yüzle bana bakıyordu.

— Selâmün aleyküm, dedim.

Cevap vermedi. Biraz daha sırıttı. Arkamdan ince ve çok ahenkli bir kadın sesi duydum:

— Evimize safa geldiniz.

Döndüm. Genç ve çok güzel bir arap kızı duruyordu. Irkının bütün güzellikleri üzerinde toplanmıştı. Kollarında altın bilezikler ve ayaklarında kalın halkalar vardı.

Bana yaklaşarak:

— Soğuk bir su istemez misiniz? diye sordu.

Onu takip ettim. Büyük ve zemini çok güzel halılarla süslenmiş bir odaya girdik. Verdiği suyu kana kana içtim.

— Neredeyim? Burası neresi? diye sordum.

Gülerek:

— Çok kaba bir adama benziyorsun, dedi. Hem de ne meraklısın? Daha ismimi bile sormadın.

— Güzel. Haklısın... İsmim Bil. Senin?

— Cemile.

— Cemile, bana nerede olduğumu söyle. Üç senedir bu taraflarda dolaşırım. Burada bir vaha olduğundan haberim yoktu. Acaba Mısır'a yakın mıyız? Sonra o çakal?

Gülümsedi:

— Demek ki çakalı takip ederek geldiniz?

Dedi. Yavaşça omuzumu okşıyarak devam etti:

— Hiç Zerzura vahasını duydun mu?

— Zerzura mı?

— Evet... Bugüne kadar böyle bir isim duymadın değil mi?

— Hayır. Bütün buralarını bilirim. Cirenacial'i baştan başa dolaştım.

Hania'dan Arkenu'ya, El Segza'dan Marada'ya kadar bilmediğim yer yoktur. Fakat...

Susmuştum. Birdenbire hatırıma birşey gelmişti. Hatırlamıştım. Haritalarda 26 ncı arz dairesinin üzerinde böyle bir vaha görülür. Fakat şimdiye kadar kimse böyle birşey bulamamıştır. Bu havalide dolaşanlar Zerzura diye gösterilen bu vahaya «Sihirli Vaha» derlerdi.

— O halde şimdi ben Sihirli Vaha'dayım. Yoksa bir rüya mı görüyorum? diye mırıldandım.

— Belki bir rüya... Birkaç gün, belki de birkaç saat burada kalacaksın. Sonra herşeyi unutacaksın... Fakat ne zararı var. Güzel bir ismin var, Seydi Bil... Gençliğin ve güzelliğin hoşuma gidiyor.

Cemile bunları söylerken bana yaklaşmış, vücudunu vücuduma yaslamış gözlerimin içine bakıyordu.

Orada ne kadar kaldığımı şimdi hatırlamıyorum. Yalnız çok kaldığımı biliyorum. Bir akşam Cemile'ye.

—Yarın buradan gideceğiz. Sen de bizimle geleceksin, dedim.

— İmkânı yok. Ben buradan gidemem. Burada kalmak için, verilmiş sözüm var, dedi.

(Devamı S. 5 de)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİ

Çarşamba Günleri Çıkar
Sayısı 15 kuruştur.
SAYI: 4, CİLT: 1, YIL: 1
15 Ekim 1952
Çıkaran:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ
Sahibi:
HAMİD ŞENDUR
Adres:
Çağaloğlu Türbedar sokak, No. 16
İstanbul
Yazı İşlerini Fiilen İdare Eden Mes'ul Müdür:
NAZİM ÜNVERDİ
Teknik Sekreter:
TURHAN ŞİMGA
Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI
Dizgi ve tertip:
İSTANBUL MATBAASI
Çağaloğlu - İstanbul

★

ABONE ŞARTLARI:
3 aylık 200 kuruştur.
6 aylık 400 kuruştur.
12 aylık 800 kuruştur.

ESRAR Sandıkları

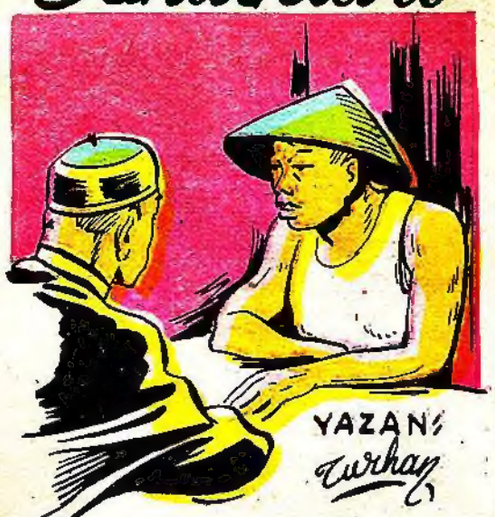

YAZAN: Turhan

KU-MA-BE, zayıf yapılı, narin fakat o nisbetle de güzel bir kızdı. Çinin fakir mahallelerinin birinde eski bir evde oturuyordu.

Ne annesi ne de babası vardı. Ailesinden kendisine miras olarak sadece küçük bir kız kardeş kalmıştı.

Evde yapacağı birkaç parça işi bitirip çarşıda satar, elde ettiği parayla da gününü gün etmeğe çalışırdı.

Ayni mahallede oturan Fa-Ka ile küçükten beri arkadaştılar.

Önceleri mahallede oynayan bu iki çocuk, seneler geçtikçe birbirlerine karşı olan alâkalarının arttığını görmüşler, nihayet günün birinde sevgilerini açığa vurmuşlardı.

KU-MA-BE güzel bir kızdı. Fa-Ka da yakışıklı bir delikanlı idi. İkisi de güzel bir çift teşkil edeceklerdi. Lâkin Fa-Ka da fakir bir ailenin çocuğuydu.

Çocukluktan kurtulunca, düşünceleri de değişmiş, artık sokakta oyun yerine, dışarda para kazanmanın çarelerini araştırmağa başlamıştı.

Öyle ya, genç ve kuvvetli, üstelik bakmağa mecbur bir ailesile, canından çok sevdiği, temiz ruhlu bir Ku-Ma-Be'si olduktan sonra çok para getirecek bir işi nasıl aramasın?

Lâkin esrar dumanları ile sisli, eroinle uyuşmuş Çinde çok para nasıl kazanılırdı? Bunun imkânsızlığını Fa-Ka da bildiği için gündüzleri limanda gemilere yük taşır, geceleri de limanın hapishaneyi andıran kahvesinde kara kara düşünürdü.

Bir akşamüstü yanına bir adam yaklaşmış ve fısıltı halinde:

— Delikanlı, Fa-Ka sen misin? Diye sormuştu.

— Evet, benim!

— Burada uzun uzun konuşamıyacağız! Bu gece, TUAO-LİN, evinde seni bekliyecek.

— Fakat...

— Hayır, hayır.. hiçbir şey sorma şimdi. Lâkin bu davetten de kimseye bahsetme! Seni evin arka kapısında bekliyeceğim.

Fa-Ka, süratle uzaklaşan adamın arkasından bakakalmıştı.

Kendisini dâvet eden TUAO-LİN pirinç tarlaları bulunan ve bunları harice satan zengin bir adamdı. Son zamanlarda şüpheli birtakım işler yaptığı şayiası çıkmıştı.

Delikanlı bu teklif karşısında şaşırmış ne karar vereceğini bilemez olmuştu. Gitmeli miydi.. yoksa vaz mı geçmeliydi?.

★

TUAO-LİN, uzun uzun Fa-Ka'nın gözlerine baktıktan sonra:

— Dinle delikanlı dedi. Uzun müddettir limanda hamallık yaptığını biliyorum. Hepimizin mallarını, sandık sandık eşyalarımızı taşıdığın halde eline çok az bir para geçiyor. Eğer söyliyeceklerimi yaparsan, daha az yorulacaksın, fakat daha çok para kazanacaksın!

Sözlerinin, Fa-Kanın üzerindeki tesirini anlamak için bir müddet susan TUAO-LİN, konuşmasına devam etti:

— Chiama'nın yüklerini sen de taşıyorsun değil mi?

— Evet, bugün gene geldi!

— Tamam. Bu mallar içinde her seferinde diğerlerinden tamamen ayrı bir veyahut iki sandık da bulunuyor.

— Şimdiye kadar diğerlerinden farklı sandıklara rastladığımı hatırlamıyorum.

— Rastlamadığını zannediyorsun, çünkü bütün sandıkların ambalâjı tamamen aynı. Lâkin bunların içinde bir - iki sandığa diğerlerinden ayrılması için hususi işaretler konulduğunu gayet iyi biliyorum.

Fa-Ka birden atıldı:

— Anlıyorum! İşaretli sandıkların içine diğerlerinden farklı bir mal meselâ esrar konuyor ve bunlar da gönderilen yerde hususi işaretler vasıtasiyle derhal bulunup ayrılıyor.

TUAO - LİN'in kaşları çatılmış, sesi sertleşmişti.

— Düşündüklerin doğrudur. Fakat bu kadar zeki olmanı, istemem. Ben yalnız, sözlerimi dinleyen, onları harfi harfine yerine getiren, lâkin hiçbir fikir ileri sürmeyen insanları severim. Ağzının sıkı olması, aynı zamanda hayatını da garanti altına alır.

Sonra sesinin tonunu değiştiren TUAO-LİN:

— Evet dedi. Esas mevzua gelelim. Senden istediğim, bu sandıkları daha gemilere yükletilmeden evvel hususi işareti bulup bana bildirmendir.

TUAO-LİN çekmeceyi çekip içinden aldığı parayı Fa-Ka'ya uzatarak:

— Anlaştık değil mi? dedi.

★

Ayın ışığı, Fa-Ka'nın gölgesini, bozuk yolların üzerinde uzatıp, kısaltıyor. Elleri cebinde, kafası benliğinle mücadele eden Fa-Ka yürüyordu... Nereye gideceğini bilmeden yürüyordu.

Nasıl hareket etmeliydi? Bu şekilde para kazanmayı hiçbir zaman düşünmemişti. Fakat zengin geçinen TUAO-LİN-ler, Chiama'lar da parayı bu yolda kazanmıyorlar mı idi? Hepsi kendi ceplerini doldurma hevesinde olduklarından bu kadar nüfus sefaletin pençesinde kıvranmıyor muydu? Hem sonra bu işi yapmakla da hiçbir masuma zarar getirmiyecekti ki. Kendisi işareti öğrenip haber verecek, ondan sonra iki hilebaz kozlarını pay edecekti. TUAO-LİN az para vermemişti. Sandıkları tespit ettikten sonra da bir o kadar daha para vadetmişti.

Hiç olmazsa bu kadar parayla biraz kendisine, ailesine ve KU-MA-BE'sine faydalı olurdu.

Fakat, işin içinde tehlike de vardı. Chiama bunu öğrenirse, kendisini yok edeceği muhakkaktı.

Ölüm aklına gelince birden ürperdi. Yaşamak için çalışmak istiyordu. Ölmek için çalışmak değil!

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE

Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Bilmiyorum, dedi, benziyor gibi geliyor bana... İnşallah aldanmıyoruz.

Polis müdürünün emriyle otomobil ilkönce Kumkapı merkezinin önünde durmuştu.. Merkez memuru karşısında polis müdürünü, Mehmet Rızayı, ikinci şube müdürünü görünce fevkalâde bir vak'a olduğunu hemen anlamıştı.. Onlara oturmalarını bile rica etmeğe lüzum görmedi:

— Emrediniz! dedi.

Polis müdürü vaziyeti kısaca anlatmıştı. Kumkapı merkez memuru hâdiseyi öğrenince bütün vücudu, yayından fırlamak için bir temas bekliyen ok gibi gerildi:

— Bütün merkezi seferber edeyim, hemen gidelim, dedi.

Mehmet Rıza Yorgonun kolunu göstererek:

— Elimizde bir de şu işaret var, dedi. Bu lekenin o evin kapısından geldiğine ihtimal veriyorum. Belki memurlarımız görmüşlerdir, bilirler. Mıntıkanız dahilinde kapısı veya bütün cephesi neftiye boyanan bir konak var mıdır?

Merkez memuru hemen zile bastı:

— Soralım, dedi...

Baş komiseri, muavini ve diğer memurları çağırtmıştı. Noktada ve teftişte bulunanlardan da malûmat almak için adam gönderdi..

Merkezden iki memur mıntıka içinde büyük bir evin boyandığını biliyorlardı.. Polis müdürü onlara sordu:

— Nerede bu ev?

— Cinci meydanındadır efendim.

— Neftiye mi boyanıyor?

İki memurdan biri atıldı:

— Evet, dedi, neftiye.. Koyu yeşil gibi bir renk...

— Kimin evidir bu?..

— Hacı Nuri Beyin konağı..

— Önünden tren geçiyor mu?

— Tabii efendim. Meydandır. Duvar var... Arkası demiryolu..

— Meydan karanlık mıdır?

— Bir tarafı çok karanlıktır.... Şikâyet oldu.. Geçen sene şirkete müracaat ettik, belediyeye haber verdik, hâlâ lâmba takılacak... Şehsüvarbey tarafına giden sokak o kadar karanlıktır ki yolu görmek mümkün değil... Eskiden orada bir evliya kandili vardı, sokağı aydınlatıyordu.

— Peki, bu evde kim oturur?.

— Boştur efendim. Bir seneden beri kiralıktır. ,

— Boş mudur? İçinde bekçi falan yok mu?

— Hayır..

Polis müdürü Mehmet Rızaya baktı.. Eski hafiye kapıya doğru sabırsızlıkla iki adım atarak:

— Bir kere gidip görelim, dedi.

Merkez memuru birkaç sivil ve resmi memur ayırmıştı. Silâhlar muayene edildi ve on kişilik bir kafile merkezden çıkarak Cinci meydanına doğru yürüdüler..

Yolda, Mehmet Rıza, memurlara bazı vazifeler vermişti: Kimi sokak başlarında duracak, kimi duvar dibinde oturacak, kimi de muayyen noktalarda bulunacaktı..

Hepsine muhtelif düdük işaretlerine göre nasıl hareket edecekleri hakkında malûmat verdi..

Şehsüvarbey mahallesi tarafından meydana doğru giderken şimendüfer köprüsünün altından geçen dar sokağa geldiler.. Burası çok karanlıktı. Meydana çıkan hafif toprak meylinin başına geldikleri zaman Mehmet Rıza kafileyi durdurdu ve yanına evi bilen iki memurun birini alarak ötekilerden ayrıldı.

Meydanın bu tarafı cidden karanlıktı. Bir sıra evlerin karşısında, meydanın sonunda, boydan boya tren yolunun duvarı vardı. Birkaç adım yürüdükten sonra, Mehmet Rıza büyük bir ahşap ev göstererek:

— Burası mı? diye sordu.

Çünkü evin cephesine iskele kurulmuştu ve boyanmağa başladığı anlaşılıyordu. Memur:

— Evet, diye mırıldandı. Bakınız pencerelerinde hiç ışık yok. İçi tamamiyle boştur. Hattâ kapısının üstünde kiralık levhası var, belki boya için kaldırmışlardır, birkaç gündür göremedim.

Mehmet Rıza evin kapısına doğru âdeta ayaklarının ucuna basarak yürüdü. İşte taş merdivenler... Yanındaki memura Yorgoyu alıp gelmesini rica etti.

Meydanda hiç ses yoktu. Sol taraf nihayetinde yanan soluk bir havagazı lâmbasından hiç aydınlık gelmiyordu. Mehmet Rıza taş merdivenlere basarak değil, yüksekte bulunan kapısının önündeki taş tümseğin üstüne tırmanarak çıktı. Memurlarla Yorgo gelince, gayet alçak sesle, onlara da kendisi gibi hareket etmelerini söyledi.

Filhakika evin kapısı da yeni boyanmıştı. Mehmet Rıza Yorgonun sol kolunu da kapıya sürttü.

Sonra hep beraber basamaklardan inerek değil, tümseğin üstünden atlıyarak ötekilerin yanına gittiler. Mehmet Rıza memurları Kadırga meydanına çıkan iki sokak arasında siksimetti. İki tanesini de tren yolu duvarının en karanlık noktalarına yerleştirmişti. Hepsine silâhlarını çıkarmalarını emretti.

Sonra polis müdürü, şube müdürü, merkez memuru ve Yorgo ile beraber evin kapısına geldiler. Duvarcı titriyordu. Mehmet Rıza onlara da basamaklara hiç basmıyarak ve taş sedin üstüne ortadan tırmanarak çıkmaları lâzım geldiğini anlattı. Beş kişi, kapının önündeki dar sahada birbirine sokularak toplandılar. Mehmet Rıza elini geniş pardesüsünün arka tarafında büyük ve hususi yaptırılmış bir cebe atarak bir deste maymuncuk çıkardı ve kapıyı açtı. Hep birden içeri girmişler ve kapıyı kapamışlardı.

Kap karanlık ve küf kokan bir taşlıkta bulunuyorlardı. Merkez memuru elektrik fenerini yakmıştı Taşlığın gayet yüksek tavanında elektrik yeri olduğu halde ampul olmadığı için düğmeyi çevirmelerine rağmen aydınlık temin edememişlerdi. Mehmet Rızanın ilk işi, cep feneri ışığı altında, Yorgonun iki kolundaki boya lekelerini mukayese etmek olmuştu. Hiç kimse ses çıkarmıyordu. Herkes bu iki rengin de ayni olduğu halde sol koldakinin biraz daha açık olduğuna dikkat etti.

Bu fark Mehmet Rızaya da şüphe vermişti. Evin boş ve kiralık olması da bu şüpheyi arttırıyordu. Yorgonun tarif ettiği odanın duvarlarında halılar bulunması ve tavanın yaldızlı olması lâzım geliyordu.. Halbuki bu ev, daha kapıdan içeri girer girmez burnuna çarpan keskin küf kokusiyle mefruş olmak şöyle dursun içine uzun zamandır insan ayağı basmamış hissini veriyordu.

Bir elinde cep feneri, öbür elin-

PAKOS BİLİN

HARİKÜLÂDE MACERALARI

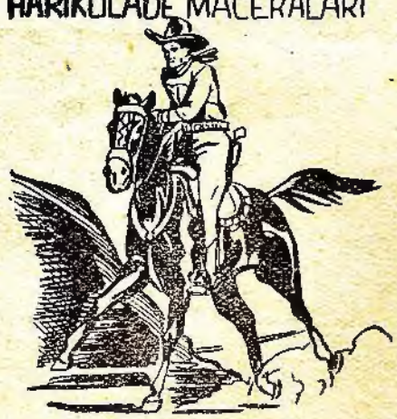

23 Ekim 1952 de

3 üncü cildine başlıyor

Büyük Yenilikler ve

Sürprizler.

de de rovelver bulunan merkez memuru en önden yürüdü. Yorgodan başka hep rovelverlerini çıkarmışlardı. Büyük taşlığı sessizce geçtiler. Ve geniş merdivenleri çıkmağa başladılar. Eski binanın basamakları çıtırdıyordu.

Merdivenin ilk sahanlığına gelince Mehmet Rıza işaretle, merkez memuruna orada kalmasını ve lambayı söndürmesini rica etti. Kendi cep fenerini yaktı. Ve öne geçti. Feneri yere tutarak basamaklara büyük bir dikkatle bakıyor, öyle çıkıyordu.

Bir defa da feneri Yorgonun üstüne çevirerek duvarcının yüzüne baktı. İşçinin büyük bir helecan içinde olduğu görülüyordu: Esmer yüzünde büyüyen gözlerinin kanları ve Yorgonun beyazları ıslak bir yarık içindeydi. Ağzı yarı açıktı. Kuvvetli soluk aldığı için başı sık ve muntazam bir vezinle sallanıyordu. Adeta somnambül halinde olduğuna hükmedilebilirdi.

Mehmet Rıza hepsinden evvel en son basamağa kadar çıkmıştı. Bütün binayı genişliği boyunca koş uzun bir koridora geldiler. Ortada iki tane çift kanatlı büyük kapı vardı.

Mehmet Rıza ortadaki çifte kanatlı kapının topuzunu çevirdi. Hep birden içeri girdiler. Ellerindeki cep fenerlerinin ışığı odanın mahdud parçalarını aydınlattığı için her tarafı birden görülemiyordu. Evvelâ gözlerine bir masa ayağı, bir koltuk kenarı çarpmıştı. Hemen döşeli bir odada olduklarını anladılar. Mehmet Rıza cep fenerini odanın her tarafı üzerinde, bilhassa duvarlarda gezdirirken ansızın bir çığlık koparmıştı. Hepsi yerlerinden sıçrayarak silâhlarını doğrulttular. Fakat bağıran Yorgo idi. Elini duvarlardan birine uzatıyor, bir tehlikeden kaçar gibi gerilliyerek, iki gözü oyuklarından fırlamış, dehşet içinde haykırıyordu:

— Burada Safto to duvarı. Bu duvarın içinde... Burada...

Hep birden ileri doğru atıldılar. Ortada ne bir kazma, ne bir kireç ve harç fıçısı vardı. Yorgonun gösterdiği duvarın üstüne bir halı kaplanmıştı. Ve dışarıdan hiçbir şey farkedilmiyordu. Odada hiçbir dağınıklık ve biraz evvel burada bir vak'a cereyan ettiğini sezdiren hiçbir işaret yoktu. Polis müdürü şüphe ederek Yorgoyu kolundan tutup sarsmış ve bağırmıştı:

— Emin misin, usta? Burası mı? Bu oda mı? Bu duvar mı? Aldanma sakın?

Yorgo bir dağın tepesine koşa koşa çıkmış gibi soluyor, boğuk nefesler alıyor ve helecanından çatlıyan bir sesle tekrarlıyordu:

— Safto to duvarı... Mato teo.. Bu.. Bu.. Üstüne halı kaplamışlar. Bu duvar. Çabuk bir kazma. Açayım şimdi ben bu duvarı, göreceksiniz, burada, burada..

Merkez memuru hemen komşulardan bir kazma bulmak için dışarı fırlamıştı. Polis müdürü duvardaki halıya asılarak onu sökmeğe çalışıyordu. İkinci şube müdüriyle Yorgo ona yardım etti. Mehmet Rıza da koridora fırlayarak öteki odaların hepsine girip çıkmıştı. Oralarda hiç kimse ve hiçbir eşya yoktu.

Merkez memuru elinde bir keser ve bir kazma ile kısa bir zamanda geldi. Yorgo kazmaya yapışmıştı. Etrafındakiler cep feneriyle duvarı aydınlatıyor ve bağırıyorlardı:

(Devamı var)

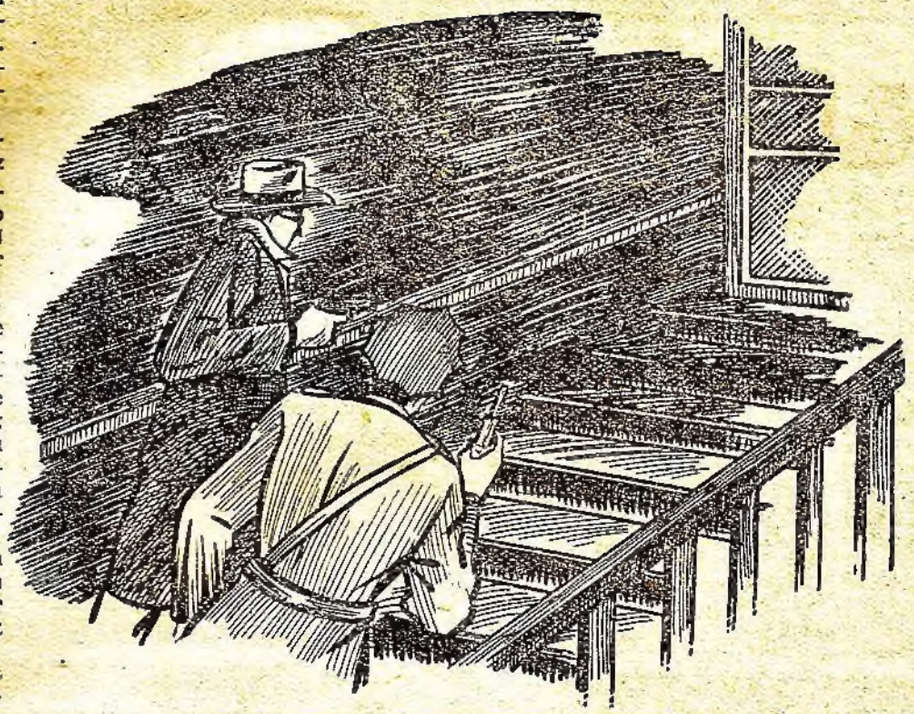

Esrarengiz Vaha

(Baştarafı S. 2 de)

— Ne sözü? diye sordum. Bağıran çakalı duymuyor musun? Ne söylüyor biliyor musun? Saadetiniz ve aşkınız için buradan kaçınız.

Daha binbir türlü şey söyliyecektim. Karanlıkta bir gölgenin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

— Kim o? diye bağırdım.

—Akşamın hayırlı olsun. Ben Hammes Abdullah. Cemilenin nişanlısıyım. Cemile seninle gelemez. Biz küçükken nişanlandık. O büyük Tanrının ve kabilemizin isteğile bana nişanlanmıştır.

Arabın hiddetten titreyen çehresini artık iyice görüyordum. Birden belinden çektiği büyük bir bıçakla üstüme saldırdı. Bende silâh yoktu. Eline yapıştım. İkimiz birden yere yuvarlandık. Benden çok kuvvetli idi. Kımıldayamıyordum. Öleceğimi anlamıştım. Onun dehşetli kuvvetine karşı koymam imkânsızdı. Gözlerimi kapadım. Bir tabanca sesi, sonra bir feryat duydum. Üstümdeki tazyik azaldı. Gözlerimi açtım. Arap yanıma düşmüş, can çekişiyordu. Cemile de elindeki tabanca ile başucumda duruyordu.

Koşarak odadan çıktık. İhtiyar yine aynı yerde oturuyordu. Bana yine çirkin çirkin sırıttı.

Cemile:

— Biraz su içmez misin? diye sordu. Üç saatten evvel yolda su bulamıyacaksın.

Verdiği suyu kana kana içtim.

Gün batmıştı. Semada binlerce yıldız parlıyordu. Ufukta, kıpkızıl bir alev vardı.

Ne oluyordu? Başım, sanki bir cenderenin arasına sıkıştırılmış gibi ağrıyordu. Bağırmak, adamlarımı çağırmak istedim. Ağzımdan ses çıkmıyordu. Cemile de benim gibi olmuştu. Başını ellerinin arasında sıkarak:

— Su! İçtiğiniz sudan, diye mırıldandı.

İngiliz dostum susmuştu. Biten pürosunu yenilemek istiyordu. Meraktan çatlıyacaktım.

Sonra!. diye sordum.

Güldü. İngilizlerdeki serinkanlılığa en güzel bir misal teşkil edecek bir serinkanlılıkla pürosunun ucunu kesti, yavaş yavaş yaktı. Ciğerlerine kadar bir nefes çekti. Meraktan çatlıyacaktım.

— Ben ve kervanımdaki bütün adamlar bir sabah uyandığımız zaman kendimizi Bired Dakkar'da bulduk, dedi. Hiç birşey hatırlamıyorduk. Herşeyi unutmuş olacaktık. Sanki gece orada konaklamış ve sabahleyin uyanmış gibi yolumuza devam ettik.

Birkaç ay sonra idi. Bu yolculukta çektiğim resimleri banyo için bir fotoğrafçıya gönderdim. Ve resimleri alınca içinde gördüğüm birkaç resmin nerede çekildiğini bir türlü hatırlıyamadım. Kervanımın rehberini çağırdım. O da tanımadı. İkimize de merak olmuştu. Başbaşa verdik ve düşünmeğe başladık. Kafamızı zorladıkça yavaş yavaş birşeyler hatırladık. Ve nihayet size anlattıklarımı hatırladım.

Bir ay sonra kervan, rehberimin yanında birçok Tuarek olduğu halde, bu garip vahayı bulmak için yola çıktı. Kervanın yavaş yavaş ufukta kaybolduğunu gördüm.

Fakat gidenlerin hiçbirisi bir daha geri gelmedi.

B. E. Ş.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

ARKADAŞIMIZ KEMMERİCH ÇOK ZAYIF VE ÇOK IZDIRAP ÇEKİYOR.. ONA MORFİN YAPAMAZ MISINIZ?

MÜMKÜN DEĞİL! BÜTÜN YARALILARA MORFİN YAPACAK OLSAK HASTANEDE MORFİN KALMAZ.

SEN SUBAYLARLA BİRAZ DAHA İYİ KONUŞ!

DUR, ALBERT, DUR!

ALBERT ÇOK KIZMIŞTI. CEBİMDE TAYINIMDAN ARTIRDIĞIM SİGARALAR VARDI. ONLARI HADEMENİN ELİNE SIKIŞTIRDIM!

BİZE BİR İSTİSNA YAPAMAZ MISINIZ? ARKADAŞIMIZ ÇOK IZDIRAP ÇEKİYOR..

PEKİ.. BAŞ ÜSTÜNE...

BARAKALARIMIZA DÖNÜNCE, KEMMERİCH'İN ANNESİNE YAZACAĞIM MEKTUBU DÜŞÜNÜYORDUM. DAHA BİR KAÇ GÜN EVVEL BİR SİPER DELİĞİNDE NEŞE İÇİNDE BERABERCE KIZARMIŞ AT ETİ YEDİĞİMİZ FRANZ'I DÜŞÜNÜYORDUM.

ÖLÜRSE ÇİZMELERİNİ ALACAKLAR!

PİS FARELER!

KROPP HERŞEYE DURMADAN KIZIYORDU.. ONU TESKİN İÇİN NELER ÇEKTİK. "KANTOREK DAHA NELER YAZMIŞ, ALBERT?"

DİYOR Kİ: "SİZ DEMİR GENÇLİKSİNİZ!" DEMİR GENÇLİK! HİÇBİRİMİZ YİRMİ YAŞINDAN FAZLA DEĞİLİZ AMA İHTİYARLADIK BİLE!

ERTESİ GÜN YAKLAŞINCA, KEMMERİCH'İ GÖRMEĞE GİTTİM.

ARTIK ANLIYORUM PAUL!.. ÇİZMELERİMİ MÜLLER'E VER. SAATİMİ BULURSAN EVE GÖNDER.

BÖYLE KONUŞMA FRANZ! İSTİRAHAT ET, YAKINDA İYİLEŞECEKSİN!

BİRDEN FRANZ HIRILDAMAĞA VE ZORLUKLA NEFES ALMAĞA BAŞLADI. DOKTORU ÇAĞIRDIM. "ONA BİR ŞEY YAPAMAM," DEDİ.. FRANZ'IN YANINA GİTTİĞİMİZ ZAMAN ÖLMÜŞTÜ.

EŞYALARINI ALACAK MISINIZ?

EVET, ALACAĞIM..

DIŞARIYA ÇIKINCA KARANLIĞA UMURSAMADIM BİLE.. DERİN BİR NEFES ALDIM. RÜZGÂR HER ZAMANDAN DAHA TATLI VE DAHA SERİN OLARAK YÜZÜME ÇARPIYORDU..

BİR MÜDDET SONRA TEL ÖRGÜ SARMAĞA GÖNDERİLDİK. GECELEYİN YOLA ÇIKARTILDIK.

ZANNIMCA ŞU KAMYON BİZDEN KAT...

MOTORLAR HIRILDIYOR, KAMYONLAR DURMADAN GEÇİYORDU...

BURADAN ATILMIYACAĞIMIZI BANA TEMİN EDEBİLİR MİSİN KAT?

KORKMA PAUL!

BİRDEN KULAĞIMIZA KAZ BAĞRIŞMALARI GELDİ.

KAT! ŞURADA KIZARMAYI BEKLİYEN KAZLAR VAR!

DÖNÜŞTE İCABINA BAKARIZ! ONLARIN KAÇ TANE OLDUĞUNU BİLİYORUM..

EVET! KAT ONLARIN SAYISINI BİLİYORDU. BİR KUN DURA TAMİRCİSİ OLAN KAT BURNUNU HERŞEYE SOKARDI..

KAMYONLAR TOPÇU HATLARINA VARDI. TOPLAR KAMUFLE EDİLMİŞTİ. TOPLARIN ATIŞINDAN HAVAYI BARUT KOKUSU KAPLAMIŞTI. BARUTUN TESİRİ İLE DİLİMİZDE ACAİP BİR EKŞİLİK VARDI.

ARKASI VAR

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

-ARKASI VAR-

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Tam bu sırada kapının önünde bir otomobil durdu. Hemen oraya koştu. Kapıda konuşmalar başlamıştı:

— Yakalayamadınız mı?

— Sır oldu..

— Demek izine bile rastlıyamadınız?

— Maskeli adamlar kaçırdılar.

— Çinli mi idiler?

— Yok canım.. Tıpkı Nevyork gangsterleri..

— İş mühim desene..

— Hem çok..

— Bari şu fotoğrafçıyı iyi muhafaza edelim..

— Onu da elimizden kaçıracaklar sanıyorum.

— İmdat istesek mi dersin?

— Fena olmaz..

Harri oturduğu yerden bu konuşulanları tamamile dinledi. Birden yerinden fırlıyarak kapının önüne çıktı. Fakat oracıkta, arkasından koşan polisler sımsıkı kolundan yakalamışlardı. Komiser geri dönerek bakı. Polis:

— Kaçıyordu.. dedi.

Komiser dişlerini gıcırdattı:

— Bana bak, dedi, kaçmağa yeltenme, sonra canın cehenneme gider.

Harri, hâlâ yutkunuyordu:

— Ben, ben.. diye kekeledi. Fakat komiser fazla söz söyletmedi:

— Haydi alın içeri..

Harri ayak diredi:

— Yahu, ben casus falan değilim. Ben de sizdenim.. Beni onlara teslim etmeyiniz, diyecekti, fakat diyemedi. Palas pandıras içeri attılar.

Komiser, dışarıdaki konuşmasını bitirdi, içeri girdi. Telefonu açtı.. Motorize kuvvetler istedi.

Harri, gene ayağa kalkıp derdini söylemek istedi. Bu sefer komiser telefonu hızla yerine koyarak ayağa kalktı. Masasının üstünde duran parmak kelepçesini muavinine vererek:

— Geçir şunu parmaklarına da aklı başına gelsin.. dedi.

Harri, birden isyan etti:

— Bana bak, komiser, dedi. Beni casus yerine koyuyorsunuz.. Halbuki..

Harri gene sözünü tamamlıyamadı.. Komiser, hiddetinden köpürüyordu:

— Karanlık odaya götürünüz.. emrini verdi. İki polis, Harriyi binanın arka tarafındaki karanlık odaya götürüp içeri attılar.

★

Harri karanlık odada beş altı saat kadar kaldı. Bir aralık duvarda bir tıkırdı duydu. Biraz sonra, tıkırtı fazlalandı. Dikkatle dinleyince, arkadan duvarın yıkılmakta olduğunu anladı. O zaman, komiser ile otomobilde gelenlerin konuştuklarını hatırladı. Yoksa Çinliler onu kaçırmağa mı gelmişlerdi.

Kapının önüne geldi. Yumruklarını vurmağa, bağırmağa başladı. Fakat dışarıdan cevap veren yoktu.

Duvarın yıkılması güç olmadı. Harrinin korktuğu başına gelmişti. İçeri, ellerinde otomatik tabancaları ile maskeli haydutlar doldular. Süratle Harrinin ağzını kapayıp ellerini bağladıktan sonra yıkılan duvardan sürüklediler.

★

Bir saat süren uzun bir otomobil yolculuğundan sonra orman içinde küçük bir kulübede indirdiler. Kulübe bomboştu. Gözlerini ışığa yeni açtığı için kamaşmıştı. Etrafını seçmeğe başladığı zaman Sakiyi kenarda büzülmüş bir halde gördü.

Harri, yumruklarını sıkarak üzerine atıldı. Fakat Saki, sanki onu bekliyormuş gibi yerinden fırlayarak tabancasını Harriye doğrulttu ve:

— Harri, dedi. Vazifemize şimdi başlıyoruz. Beni iyi dinle.. Bu ana kadar oynadığımız köşe kapmaca, düşmanı şaşırtmak içindi. Burayı, seninle daha etraflı konuşmak için intihap ettim. Şimdi sana vazife veriyorum..

— Bana en küçük birşey yaptıramazsınız.

Saki güldü:

— Sana o kadar mühim işler yaptıracağım ki.. Hem Türk çavuşu Halid ile de karşılaşacaksın.. Anladın mı? Bu akşam. Halid ile kucaklaşacaksın.. Üçümüz, en mühim casusluğu yapacağız. Çünkü hem Çinlilerin arasına, hem de Rusların arasına gireceğiz.

— Senin yalanlarına artık inanmam..

— İnan!..

— Öyle olsa idi, başıma bu işler gelmezdi.

— Hepsinin sebebi vardır. Çinlileri, daha doğrusu Rusları kuşkulandırmamak için böyle yapmam lâzımdı.

Harri sakinleşti:

— Saki, dedi. Ben senin ne mal olduğunu biliyorum. Sana inanamam; hani kucağındaki çocuk..

Sakinin yüzü buruştu:

— Allaha yemin ederim, ki o benim öz çocuğumdur. İyi bir yere emanet ettim. Çünkü mühim vazifeler yapacağız..

— Nereye gideceğiz?.

— Çinlilerin arasına, sonra da Rus karargâhına. Birçok haritaları mikro-film ile çalacağız. Bunları sen yapacaksın Harri.. Düşmanımızın bütün plânlarını öğreneceğiz.

— Peki Halid buraya nasıl geldi?

— Onu da ben kaçırttım. Biz üçümüz bir üçken gibi birbirimizden ayrılmadan çalışacağız. Belki çok uzaklaşacağız. Fakat kat'iyen ayni dâvadan ayrılmıyacağız. Bu gece ikimiz de burada kalıyoruz. Halidi buraya getirecekler.. Uzun uzun her şeyi ilk ve son defa konuşacağız. Hepimiz yapacağımız işleri bileceğiz. Yalnız şunu da söyliyelim, ki yapacağımız iş çok tehlikelidir. Karşımızda en korkunç düşman casusları bulunacak.. Ama merak etme.. Ben hepsinin hakkından geleceğim.

Saki, saatlerce yapılacak işleri Harriye anlatmağa başladı.

★

Sakinin Harriye söyledikleri hakikaten mühim şeydi ve Harri inanır gibi olmuştu. Yalnız yapılacak iş ciddi ve tehlikeli idi. Fakat Harri, bunları yapmaktan vazgeçemezdi, Çünkü o zaman hem Sakinin elinden kurtulamaz, hem de foyası mey-

dana çıkınca, Çinlilerin elinde can verirdi. Yapılacak işler hakkında Sakinin söylediklerini uzun uzun dinledikten sonra:

— Peki dedi Halidi niçin getirttin?

— Ben getirtmedim.. Esir düşmüş. Tesadüfen öğrendim. Ben de kurtardım.

— Şüphelenmediler mi?

— Benden kimse şüphelenmez. Yalnız sen şüpheleniyorsun.

— Hakkım yok mu!..

— Haklısın ama..

Gece yarısı olmuştu. Kapının önünden sesler gelmeğe başladı.

Saki:

— Geliyorlar.. dedi.

— Kim geliyor?.

— Adamlarımız.. Herhalde Halidi getiriyorlar.

— Halid bizimle mi kalacak?.

— Şimdilik.. Sonra ona da mühim vazifeler vereceğiz.

Sakinin tahmini yerinde idi. Halit onbaşıyı kulübeden içeri soktular. Halid, Harri ile Sakiyi yanyana görünce birden şaşırdı. Fakat kendisini çabuk topladı. Ne söyliyeceğini şaşırmıştı. Saki gelen adamlara döndü:

— Kaç tane jip var! diye sordu.

— Dört tane...

— İkisini iki iyi şoför ile beraber burada bırakınız ve siz gidiniz.

— Başüstüne..

— Şoförler de, jipler de bizi beklesinler..

— Başüstüne.

Harri sordu:

— Bu gelenler hangi milletten?

Saki güldü:

— Casuslarla çalışanların milletleri sorulmaz.

Sonra Halid onbaşıya döndü.

— Halid dedi, anlat bakalım nasıl esir düştün?

Halidin yüzü pek asıktı. Cevap vermedi. Saki:

— Yoksa kabahati bende mi buluyorsun?.

— Tabii.. Bizi aldattınız.

— Ben mi aldattım?. Kat'iyen..

— Siz kaybolduktan sonra kumandandan emir aldım. Harriyi elinizden kurtarmak için en tehlikeli yerlere girdik..

— Vah vah.. İşte buna üzüldüm.

— Üç arkadaşım da şehit düştü.

Sakinin yüzü birden sarardı:

— Sahi mi Halid?.. Çok yazık.

Saki, kulübenin içinde sinirli sinirli dolaşmağa başladı:

— Hepsinin intikamını alacağım onlardan..

Halid omuz silkti:

— Beni aldatıp iş yaptırmak istiyorsanız aldanıyorsunuz.

Saki, yumruğunu sıkarak küçük masanın üstüne hızla vurdu:

— Şimdi de seninle mi uğraşacağım. dedi. Harriyi yola getirinceye kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi.

Harriye döndü:

— Rica ederim Harri, dedi. Halide durumu sen anlat.. Fazla vaktimiz yok.. Sabah ağarmadan gideceğimiz yere gitmeliyiz.

Harri, Halid onbaşıya döndü. Elile yüzünü okşadı.

— Bana bak Halid, dedi. Şu gördüğün kadın bizim başımızı belâya soktu. İkimiz de sonuna kadar onun elinde oyuncak olacağız. Anladın mı!?

(Devam edecek)

MACERA PEŞİNDE

MANDRAKE

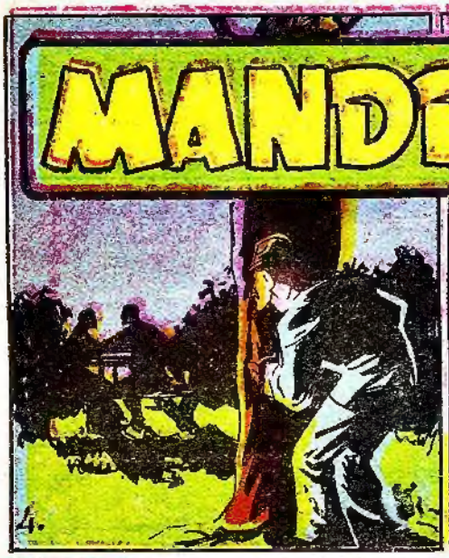

MANDRAKE GECE OLUNCA DARANI EVİNE GETİRDİ.

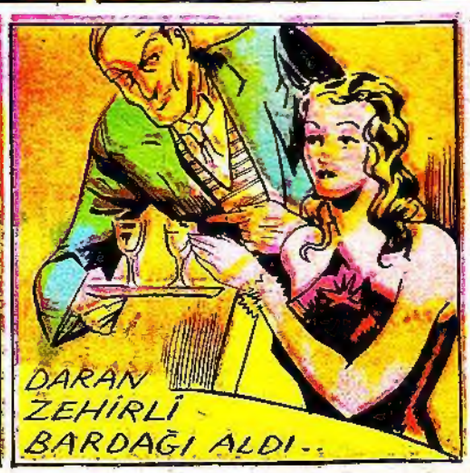

Esrar Sandıkları

(Üçüncü sahifedeki hikâyenin sonu)

Başını kaldırdı, ileriye baktı. İşte az ötede liman, ve sağında da Chiama'nın birbiri üstüne sıralanmış sandıkları duruyordu. Hem de kapkara bir duvar gibi..

★

TUAO-LİN, hiddetle ayağa kalktı:

— Hayır delikanlı, hayır.. Bütün sandıkları, etiketlerine varıncaya kadar kontrol ettiğini fakat hepsinin aynı olduğunu söylüyorsun ki, buna inanamam. Ya sandıkları iyi muayene etmedin? Veyahut ta işaretli sandığı buldun, fakat içindekini elde etmek için yerine başka bir sandık koyup onu gizlice aldın!.

Fa-Ka da ayağa kalkmıştı:

— Böyle birşey yapmak aklımdan bile geçmedi. Bütün hepsini inceden inceye gözden geçirdiğime inanın. İki gün sonra yeni bir parti mal gelecek, aradığımızı belki orada bulurum.

TUAO'LİN gözlerini kısarak konuştu:

— İki gün sonra yeni bir mal mı gelecek?

Sonra:

— Belki de ondadır! diye mırıldandı.

★

Aradan üç gün geçmişti.

Uşak telâşla içeriye girdi. TUAO LİN'in önünde diz çöküp helecanla konuştu:

— Efendimiz. Chiama, sizi görmek istiyor!

— Ne diyorsun, Chiama mı?

TUAO-LİN helecanını gizlemeğe çalışarak :

— Peki dedi, içeriye alın!

Az sonra Tuao-Lin, Chiama ile karşı karşıyaydı. Her ikisinin de sinirli oldukları aşikârdı. Chiama sert bir sesle:

— Tuao-Lin, dedi. Burada uzun uzun konuşacak değilim! Sadece her işime burnunu sokmaktan seni vazgeçirmeğe geldim! Esrar sevkettiğimi, ve bunların sandıklarını öğrenmiş ve içi boş sandıklarla yerlerini değiştirmişsin! Sekiz sandıktan olan ziyanım senin cebine kazanç olarak indi. İşte bunu geri istemeğe geldim.

— Fakat benim böyle şeylerden haberim yok!

— İtiraz edeceğini biliyordum. Lâkin peşinen söylediğim gibi burada uzun müddet kalmağa vaktim müsait değil. Senin aldığını gayet iyi biliyorum. Çünkü bunu bana Fa-Ka söyledi.

— Fa-Ka mı? Ama..,

— Hayır dostum. İtiraz dinleyecek halde değilim! Sekiz sandık esrar parası yirmi bin doları hemen verecek misin, yoksa vermiyecek misin?

Thao-Lin vaziyetin kötülüğünü anladığından uşağını çağırmak için ellerini çarparken Chiama da kamasını sıyırmıştı. Uşak içeri girdiği zaman efendisinin kanlar içinde yere uzanmış olduğunu gördü. Dehşetle Chiama'nın üzerine atıldı. Az sonra o da Tuao-Lin'in yanına düştü.

Tuao-Lin Fa-Ka'nın gönderdiği mektubu okuyamadan ölmüştü. Hayatta olsaydı, bu mektup karşısında çatlıyacağı muhakkaktır.

«Sayın Tuao-Lin;

İşaretli sandıkları buldum. Size haber verseydim, gidip Chiama'ya söylememek için beni ortadan kaldıracağınız muhakkaktı. Bunu düşünerek sandıkları ben aldım ve içindeki esrarları da sattım. Lâkin size iyi bir ders de vermek lâzımdı:

Chiama'ya gittim. Vaziyeti anlattım. Sandıkları sizin değiştirdiğinizi söyledim. Bu hatanın tamiri için en doğru işin kendisine gelmek olduğunu ve onun için geldiğimi Chiamaya anlattım. Rolümde muvaffak olmuştum ki bunu ihbar ettiğim için Chiamadan da mükâfat aldım. Artık vakit geçirmenin mânasızlığı aşikârdı. Sevgili Ku-Ma-Be'yi ve ailemi alarak yeniden ve dürüst olarak hayata başlamak için Çini terkediyorum. Benim için kazdığınız kuyuya Chiama ile birlikte düşmenizi dilerim... Selâmlar. Fa-Ka.»

Turhan ŞİMGA

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük musabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 31 Ekim 1952 cuma gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone olmaları,

2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,

3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları, şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç musabaka yapılacaktır:

1. «Zekâ oyunu» musabakası,
2. «Foto» musabakası,
3. «Kabiliyet» musabakası...

«Zekâ oyunu» musabakasında kazananlar «foto» musabakasına katılacaklar, «Foto» musabakasında kazananlar «Kabiliyet» musabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zeki, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir musabakaya daha sokulacaklardır.

Bu musabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürüleceklerdir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük musabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk «Zekâ oyunu» musabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. «Zekâ oyunu» musabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

Bir BİSİKLET,

Bir RADYO,

Üç FOTOĞRAF MAKİNASI,

Beş KOL SAATİ,

Elli DOLMA KALEM

ve

Bin adet muhtelif kıymetli hediye kazandırmak fırsatını veriyoruz.

Bu güzel ve zengin hediye kur'amıza bütün okuyucularımız katılabileceklerdir. Bunun için okuyucularımıza kupon toplamak gibi bir külfet de yüklemiyoruz. Ancak 10 uncu ayımıza kadar her sayıda bilhassa ufak bir yanlışlık yapılacaktır. Bu yanlışlık hikâyede, romanların birinde veya resimli tefrikalarda olabilir. 10 uncu sayımızdan sonra bu 10 yanlışı bir mektupla bize bildiren okuyucularımıza kur'amıza katılmak için bir numara verilecektir.

Okuyucularımıza çok dikkatli olmalarını hatırlatır, şimdiden kendilerine iyi şanslar dileriz.

BAYTEKİN VE KRALİÇE ALA

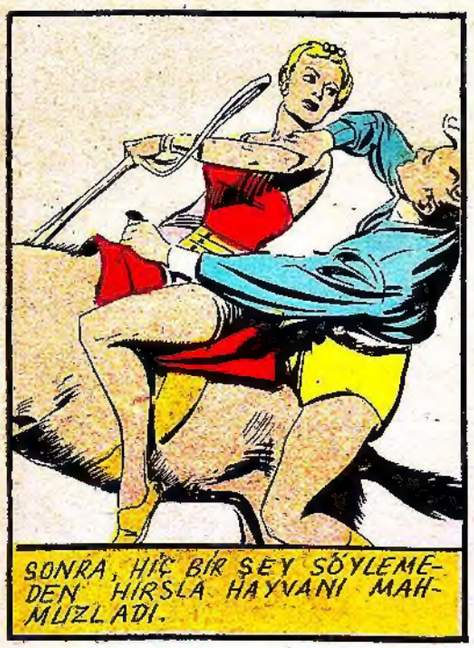

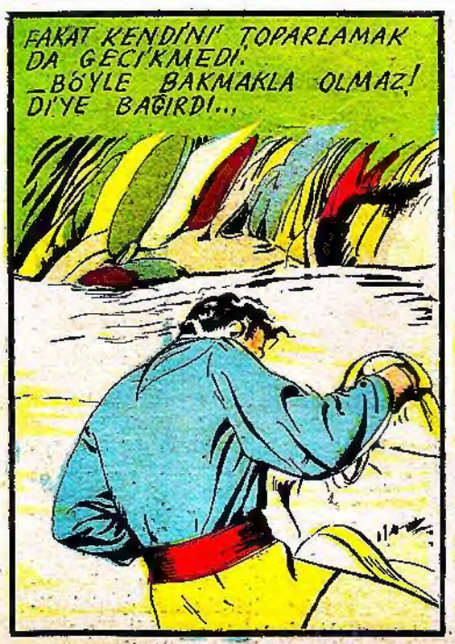

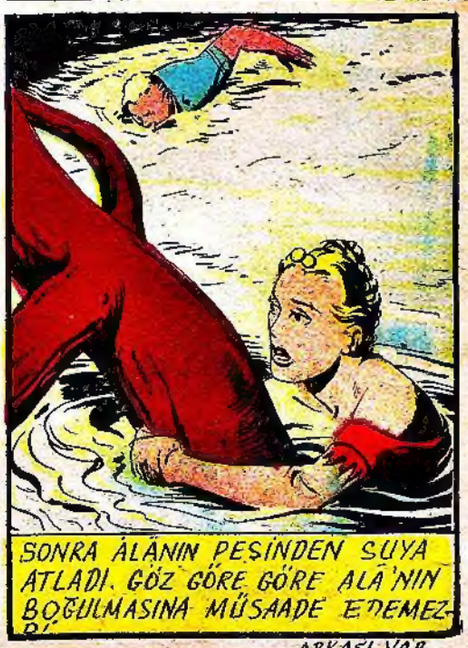

ARKASI VAR